

(א) ז"ל גבורא ואמרי לה אש כפר גבור חיל קי איתא בגמילה יח.]. (ב) [לקמן טו: א.] (ג) ז"ל חומה כה"א וכו"א ביבמות סד: וכו"א להדיא בש"ע אה"ע סימן קטט סעיף לד., (ד) ז"ל חומה. (ה) ז"ל [עליו מת. סא.]. (ו) [ז"ל ונתן ושיך למטה (ט) ז"ל (ח) ע"י מהרש"א, (ט) ז"ל במ"א מילא באופן אחר, (י) וכן מוכח כפי המקבל ק"י: דקאמר דעומתן מטה ומפך ומלאי יתנו כר או כסת או מחללת הלאו לשכיבה אלא דעומתן לו מפך מטה דלאוי גס לסמיכה. מ"י.

תורה אור השלם

1. פי' ונתה אפם הבישה דורתם פי' אפרה אלקה אחריו מאהבי נגני לחמי ומימי צמרי ופשתי שמיני יושקו: הושע ב' 2.
2. וחקם הנה אהרי אבקה בשנה ואתו שנה ועלי הבדן ישב על הפסא על מזוזת היכל: שמואל א א ט 3. וישכמו בבקר וישתחוו לפני: וישבו ויבאו אל ביתם ויקרחה וידע אלקנה את הקה אשתו ויקרחה: שמואל א א ט

מוסף רש"י

דאורחיה דידיה. לנטת משפחתו עשין ק' (יע"ל ח"ח).

אף על פי פרק חמישי כתובות

סה.

**עין משפט
גר מצוה**

קיה א מיי פכ"א מהל' אסורי ביאה הלכה טו סגמ עשין מת טור ש"ע א"ח סימן רמ סעיף יג וטוש"ע אה"ע סימן כה סעיף ז: קיב ב מיי פ"ב מהל' אשמות הלכה י יא סגמ עשין מה ולאין פח טוש"ע אה"ע סימן ע סעיף ג:

לעזי רש"י

מדריגת"י.
כנסות עשויות עין מגיד.

תוספות ר"ד

מתיבי רגילה נותנים לה כוס א' רגילה שאני נתי כוס א' יפה לאשה שנים (שור) [ניולין] הוא לה ג' תובעת בפה ד' אפי' חמור תבעה אינה מקפדת א"ר לא אמרן אלא שאין בעלה עמה אבל בעלה עמה בעלה משהרה. אר"י מנין לאכסנאי שאסר בחשמיש המטה שנאמר וישכימו בבקר וגו' וידע אלקנה את אשתו השתא אין מעיקרא לא: (הימא) [חומא] דביתוהו דאביי אתיא לקמיה דרבא אמרה פסיקי לי מזונות פסק לה פסיקי לי חמרא אמר לה ידענא ביה בנחמיא (א) דלא הוי משקה בשופריו [כי האן] לך חמרא א"ל בחיי דמר דהוה משקה לי בשופריו כי האי פי' בבביתו (מרויבם) [גולוים] כוונת: דביתוהו דר"י בריה דרבא אתיא לקמיה דר"ג בריה דר"י א"ל פסקו לי מזוני פסק לה פסיקי לי חמרא בכני מתוה דרגילו דשתו חמרא: דביתוהו דר"י בריה דר"מ מדויל אתיא לדינא קמיה דר"י א"ל פסקו לי מזוני פסק לה פסקו לי חמרא פסק לה פסקו לי שיראי א"ל שיראי למה לך א"ל לחברך ולחברותך פי' [להנתתן] [להנתות] בהן בפני הבירות ולא אתבוה מכבודי הראשון ומכאן מוכח וגם ממאי דאמרין לקמן מותר בלאות אלמנה ליהרשם שחייבים

(א) גירסת רבנו כפאן אנו מוקדקת ואולי דעס"ה וע"ל כמו דליתא בגמ'.

אין ז"ד פוסקין יינוס לאשה. שהיין מרגילה לתמות תשמיש: רגילה שאני. כיון דאינו חידוש לה כבר דעה זו ואינו מוזיא לכה: לליקי קדשה. להטעים תבשיל: סובעטא כפה. תשמיש: וינאלו אל זינס. והדר וידע אלקנה את חנה: חומא. זה שמה: שופרו. גביעיס ארוכיס שקורין מדירי"ש [פלידרי"ן]:

כי האי. כמדת אמתו חרועי: סבועטא לכה רב חסדא. טבע את אשתו לתשמיש: בקולפי דשידה. זמנעול של ארגו: קטלם לך סלם. שכבר ניסת לג' ומתו כלומר זיבמות כפ' הבא על זיבמתו (דף סד:): למיקטול אחרניא. שבאת להראות יופיך שיקפוץ איש עליך: להצדך ולהצדוך. שלא תצדוה על הצדיות מכבודי הראשון לא בפניך ולא בפני חזיריך: מפך ומחללת למה לה. הרי עור שטוח על מטה טוב מן המפך. ומשני באתרא דמלו פוריא צבדלי זמקוס שאין רגילין לעשות שטיח עור למטה אלא סירוגי חבלים: ומצנר לה. מלערי לה ומוקינין אותה. לשון צוגרת: אי דאורחה. דרך צנות משפחה: אורחיה. דרכו לישן על כרים וכסמות ואנן קיימא לן בעלה שני כוסות שלא בפני בעלה נותנין לה כוס אחד אינה רגילה בפני בעלה אלא כוס אחד שלא בפני בעלה אין נותנין לה כל עיקר ואי בעית אימא רגילה נותנין לה לציקי קדירה דא"ר אבהו א"ר יוחנן מועשה בכלתו של גקדירמון בן גוריון שפסקו לה חכמים הא

סאתים יין לציקי קדירה מערב שבת לע"ש אמרה להן כך תפסקו לבנותיכם תנא שומרת יבם היתה ולא ענו אחריה אמן תנא כוס אחד יפה לאשה שנים ניוול הוא שלשה תובעת בפה ארבעה אפילו חמור תובעת בשוק ואינה מקפדת אמר רבא לא שנו אלא שאין בעלה עמה אבל בעלה עמה לית לן בה והא חנה דבעלה עמה הואי אכסנאי שאני דאמר רב הונא אמרין לאכסנאי שאסור בתשמיש המטה שנאמר וישכימו בבקר וישתחוו לפני ה' וישבו ויבאו אל ביתם הרמתה וידע אלקנה את חנה אשתו ויוכרה ה' השתא אין מעיקרא לא חומא דביתוהו דאביי אתיא לקמיה דרבא אמרה ליה פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא א"ל ידענא ביה בנחמי דלא הוה שתי חמרא אמרה ליה חיי דמר דהוי משקי ליה בשופרו כי האי בהדי דקא מחויא ליה איגלי דרעא נפל נהורא בני דינא קם רבא על לביתיה תבעה לבת רב חסדא אמרה ליה בת רב חסדא מאן הוי האידינא בני דינא אמר לה חומא דביתוהו דאביי נפקא אבתרה מחתא לה בקולפי דשידא עד דאפקה לה מכולי מחווא אמרה לה קמלת לך תלתא ואתת למיקטול אחרניא דביתוהו דרב יוסף בריה דרבא אתאי לקמיה דרב נחמיה בריה דרב יוסף אמרה ליה פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא פסק לה אמר לה ידענא בהו בבני מחווא דשתו חמרא דביתוהו דרב יוסף בריה דרב מנשיא מדויל אתאי לקמיה דרב יוסף א"ל פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא פסק לה פסוק לי שיראי אמר לה שיראי למה אמרה ליה לך ולחברך ולחברווד: ונתת לה מטה ומפין וכו': מפין ומחצלת למה לה דיהב לה אמר רב פפא באתרא דנהיגי דמלו פוריא בחבלי דמבגר לה ת"ר אין נותנין לה כר וכסת משום ר' נתן אמרו נותנין לה כר וכסת היכי דמי אי דאורחה מאי מעמא דת"ק ואי דלאו אורחה מ"ט דרבי נתן לא צריכא כגון דאורחיה דידיה ולאו אורחה דידה תנא קמא סבר אמר לה כי אזילנא שקילנא להו וכי אתינא מייתנא להו בהדאי ורבי נתן סבר אמרה ליה זימנין דמיתרמי בין השמשות ולא מצית מייתי להו ושקלת להו לדידי ומגנית לי על ארעא: ונתת לה כפה: אמר ליה רב פפא לאביי הא

אחרי אב"ה. כמו אחרי אכלה מפיק ה' משמע ואף על פי שלא אכלה כדכתיב ותצבה ולא תאכל מ"מ אית לן למידעש הכי ותקס חנה אחרי שעת אכילתה שהיה לה לאכול ואחרי שמה אלקנה וציתו חוץ ממנה שלא היה לה לשמות ולכך ויחשבה עלי לשכרה: **שתה ולא שתת.** מדלל קאמר ואחרי שמוטה דומיא דאכילה

שמלה צה אי נמי אחרי אכול ואחרי שמה כדכתיב (משלי כג) אכול ושמה יאמר לך ומדשני קרא צדצוריה דריש הכי כדמפרש לקמן: **אב"ה ולא אב"ה.** בתמיה וכי מדוש כמו כן שאין פוסקים מזונות לאיש: **מבד"י בגוה קא עסיק קרא.** דהא כתיב חנה בקרא וכתיב נמי אכלה אס כן לכתוב נמי שמוטה או לא לכתוב קרא צגוה ולכתוב אכל ושמה: **רגילה שאני דאמר ר' חיינא בו.** וא"ת ומאי ראיא כריך על זה דצברייתא גופה קמני רגילה משמע דווקא רגילה ויש לומר דר' אלעזר נמי איירי צרגילה דאי צראינה רגילה כלל צפני בעלה פשיטא דאין פוסקין דאטו יש לנו ליתן לה שאין בעלה נותן לה כשהיתה עמו לך כריך לאחוי מדרבי חיינא שיש רגילה שנותנים לה כגון צרגילה שני כוסות: **א"ר רגילה בפני בעלה א"ר כוס אחד בו.** וזהו פירוש דכתיב שמואל רגילה נותנין לה כוס אחד היינו צרגילה צפני כוסות ודקאמר שאינה רגילה נותנין לה שני כוסות היינו שאינה רגילה שהיו נותנין לה שני כוסות אלא כוס אחד כן נותנין לה כלל שלא בפני בעלה:

צ"ציקי קדירה. אכרייתא קאי כלומר מצרייתא לא תקשי אכל מילתא דשמואל לא מיפרשא אלא כדשניין: **ונותנין לה מטה ומפין.** אע"ג דלגבי סדור אמרין צהמקבל (ב"מ דף ק"ג: ושם) דנותנין לו מטה ומטה ומפך משום דשמא גבי אשה לא (ה) הטריחוהו חכמים כ"כ דלפטר לה שאלך ד' אמות אחר אכילה (ט): **מפין ומחצלת אמה אה.** ר"ת לא גרס מפך ומחללת אלא ומחללת למה דמפך הוא כן ורואי גס לסמיכה ונהי דלשכיבה אין כריך דהא אית לה מטה לסמיכה מיהא צריכה: **ושקלת להו צ"דדי בו.** פירש כקונטרס ושקלת לדידי מפך שלי ואין להקשות א"כ תסגי לה צפני מפין דשמא נמוך שהוא מעוגג שעד עמה הורגל לשכב על כר יטול שני מפין לעצמו ורבינו יצחק בן רבי מאיר ז"ל לא גריס ושקלת לדידי ואינה מתרעמת אלא שרואה לעלות עמו ולשכב על כר אע"פ שלעצמו אין לו עכשיו וכן משמע דלסמור טענה דקא טעין בעלה אליבא דרבנן קא אמי: